

DE KOOI

Met dank aan
Michaël Vanden Heede, Frederiek Le Comte
en Alain Remue
om na te lezen en advies te geven

Sylvia Vanden Heede

De kooi

© 2013 –Sylvia Vanden Heede & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Kardinaal Mercierplein 1, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be
Foto omslag: Johanna Vanden Heede, Fotostudio
Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 301
ISBN 978 94 6001 229 7
D/2013/11.676/199
e-boek:
ISBN 978 94 6001 233 4

Projectpartners:
Wablieft|Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.
Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische
of andere middelen, met inbegrip van automatische
informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar
gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Dinsdag 28 maart, 12.15 uur

Post voor Anita

Dries kijkt de post door.
‘Is het kaartje er?’ vraagt Anita.
Anita is de vrouw van Dries.
Ze werkt bij de politie.
Maar vandaag heeft ze vrij.
‘Welk kaartje?’ vraagt Dries
‘Het geboortekaartje,’ zegt Anita.
‘Het is roze en vierkant.
Dat heeft Karel gezegd.’

Karel is de collega van Anita.
Ze waren een team.
Maar Karel wilde bij de dienst opsporing.
Dat was zijn droom.
Zijn droom kwam uit.
Hij is nu speurder.
Hij werkt nog altijd bij de politie.
Maar niet meer samen met Anita.

‘Bedoel je dit?’ vraagt Dries.
Hij laat een envelop zien.
Roze en vierkant.
‘Ja, dat is hem,’ lacht Anita.
Ze pakt de envelop.
Gauw scheurt ze hem open.

Karel is net vader geworden.
Hij heeft een dochter.
Dat wist Anita al.
Ze hoorde het op het werk.
'Minne,' leest Anita hardop.
'Een mooie naam!
Vind je ook niet?'
'Hm...,' zegt haar man.
Hij fronsst zijn wenkbrauwen.
'Hoe oud is ze ook alweer?'

Anita rekt snel uit haar hoofd.
'Vrijdag geboren, om vier uur 's nachts.
Dus dan is ze nu...'
Dries onderbreekt haar.
'Ik bedoel niet de baby.
Ik bedoel de moeder.
Kristel.
Dat weet je best.'

Anita geeft niet meteen antwoord.
Ze zet het kaartje op de kast.
'Minne' betekent 'liefde'.
Het is echt een mooie naam.
'Kristel is 47,' zegt Anita. 'Bijna 48.'

Dries schudt zijn hoofd.
'48 is te oud om moeder te worden.
Is het kind wel gezond?'

Anita zegt niets.
Kristel wilde geen test.
'Het kind is welkom,' zei ze.
'Ook als er iets mis is met de baby.'
'Maar je bent al zo oud!' zei Anita.
'Er kan van alles mis zijn.
Je wil toch geen mongooltje?'
'Een kind met het syndroom van Down,'
verbeterde Kristel.
Ze legde haar hand op haar buik.
Ze was toen vier maand zwanger.

Dinsdag 28 maart, 15.55 uur

In de bus

Tim zit op de bus.
Hij leunt tegen het raam.
De ruit trilt.
Het is een fijn gevoel.
In de buik van Tim trilt het ook.
Dat komt niet door de bus.
Het komt door het meisje.

Het meisje zit ook op de bus.
Ze is mooi en blond.
Tim kent haar wel.
Hij weet waar ze opstapt.
Aan halte drie.
Elke dag.

Tim zwaait naar het meisje.
Hij geeft een knipoog.
Zij zwaait niet terug.
Ze kijkt zelfs niet eens.
Dat is jammer.

‘Ik ben verliefd.
Ik hou van jou.
Hou jij ook van mij?’

Dat wil Tim zeggen.
De woorden zitten in zijn hoofd.
Maar praten is zo lastig.
Dus zegt Tim niets.

De bus stopt.
Dit is halte zes.
Tim moet eruit.
Het meisje niet.
Waar woont ze?
Tim weet het niet.
Dat is ook jammer.

Tim stapt uit.
De bus rijdt weg.
Tim zwaait.
Hij roept:
‘Tot donderdag!’
Hoort het meisje hem?
Tim hoopt het.
Hij zucht eens diep.
Dan loopt hij naar huis.

Dinsdag 28 maart, 16.10 uur

Bij de bushalte

Het meisje springt van de bus.
Haar blonde haar danst mee.
Er wacht een jongen op haar.
Hij lacht.
Zij lacht ook.
Zij geeft hem een kus.
Hij kust terug.
Het duurt lang.

‘Hij was er weer,’ zegt zij.
‘Die mongool?’
Ze knikt.
‘Hij staart naar mij.
Hij geeft mij een knipoog.
Ik doe of ik hem niet zie.
Maar het helpt niet.’

De jongen zegt eerst niets.
Hij denkt na.
Na een poos vraagt hij:
‘Waar woont hij, Flore?’
Ze haalt haar schouders op.
‘Dat weet ik niet.
Hij stapt af aan halte zes.

Daar blijft hij staan.
Hij zwaait de bus na!’

De jongen lacht.
Hij schudt zijn hoofd.
‘Echt waar!’ zegt Flore.
‘Hij zwaait naar mij, Ruben.
Het wordt een beetje eng.’

Ruben neemt Flore in zijn armen.
Ze legt haar hoofd tegen zijn schouder.
‘Ben je bang?’ vraagt hij.
‘Hm...’ zegt zij.
‘Ik zal hem een lesje leren,’ belooft Ruben.
‘Gekkie,’ lacht Flore.

Ruben heeft een grote mond.
Dat betekent:
Hij zegt wel veel, maar hij doet niets.
Een grote mond.
En een klein hartje.
Heel anders dan zijn broer.
Gelukkig maar.
Die broer van Ruben deugt niet.
‘Gekkie,’ zegt Flore nog een keer.
En dan kust ze hem.
Net zo lang als eerst.